

Po škole 2010 – stanoviště 3

Kód stanoviště: rakosi

Skupina Poškoťáci formálně vznikla už v roce 2001. Ale teprve v roce 2002, kdy se k původnímu kytarovému duu přidala třetí členka, talentovaná houslistka a textařka, se o skupině začalo více mluvit. Aby taky ne – housle a typicky „poetické“ texty dodaly Poškoťákům jejich charakteristický zvuk a určitou náladovost. Jejich demo, *Papoušek na motocyklu*, skupinu nádherně charakterizuje. Po poměrně úspěšném, i když temněji laděném *Začátku konce* v roce 2005 si jich všimlo vydavatelství Indies records, a výsledkem spolupráce bylo do lehčích rovin laděné CD *Filipíny*, které vyšlo takřka tématicky v srpnu 2006. Pak se skupina vydavatelsky odmlčela a věnovala se pouze koncertování. Koncem roku 2009 se ale začalo mluvit o novém CD, které má mít název *Čas* a vyjít v červnu 2010.

POŠKOŤÁCI – Papoušek na motocyklu (2002, vlastním nákladem – DEMO)

1. Zadní kolo motocyklu	2:59
2. Kroutíš se a syčíš jako had	3:01
3. Střecha nad hlavou	4:30
4. Panorama se dvěma vrcholky	1:48
5. Hřeben o třech zubech	5:16
6. Obrácená šibenice	3:22
7. Prostá chatrč	0:19

Filipíny (2006, Indies rec.)

1. Bude to ráj	1:17
2. Na pláž!	2:18
3. Pan kormorán	3:55
4. Plamínky	3:26
5. Ona	6:03
6. Příboj	4:44
7. Má letní hra	3:42
8. Krab	2:50
9. Mám chuť	7:12

Začátek konce (2005, vlastním nákladem)

1. Bez boje	5:37
2. Hřebíky do rakve	2:19
3. Smeteme falešné idoly	4:49
4. Život zabíjí	4:35
5. Od Adama	5:21
6. Jdou jako ovce	4:02
7. Nevinný darebák	2:24
8. Čekání na smrt	0:53
9. Krev je jen voda	3:42

Čas (2010, Indies rec.)

1. Tři číslice	1:12
2. Různá místa, různé cíle	3:19
3. Každá zvlášť	4:47
4. Ukážu ti cestu	2:21
5. Počítej	3:23
6. Tajemství minulosti	3:12
7. Hledáme v sobě	4:38
8. Co je co	1:21
9. Tak už víš?	2:32

V hladině rybníka se odrážely hvězdy. Na obloze se ještě ani nerozsvítily, ale i kdyby svítily naplno, neodpovídaly by odrazu. Souhvězdí, která se tam odrážela, nebyla stejná jako ta běžná. Ani hladina nebyla běžná. Pohybovala se, ale jakoby ne s větrem, spíš jen tak; nešplouchala, byla naprosto tichá, jako mrtvá. Zkusmo jsem do ní šťouchl klackem. Prošel bez odporu, nezpůsobil žádné zvlnění, ani jeho obraz pod hladinou se opticky nezměnil. Pokud tenhle rybník nějakou vodu měl, nebyla v tomhle světě. Když jsem se soustředil, viděl jsem „skutečné“ dno, prázdné, vypuštěné, zarostlé napůl suchými rostlinami, kalužemi nevábného obsahu, odhozenými kelímky. . .

„Vypadá to jako v klubu po konci taneční párty,“ zamumlal jsem.

Všichni se na mě divně podívali. Ale oni se, pravda, divně dívali pořád.